

ДЕЙВИД ЪРВИНГ

ВОЙНАТА НА ХИТЛЕР

ТОМ I

егелваїс

Плевен, 2022

На Жосефин Ёрвинг
1963 – 1999

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	9
Предговор: Самородният талант	39

Първа част

В подножието на абсолютната власт

1. Диктатор по взаимно съгласие	51
2. Триумф на волята	73
3. А един ген... света	83
4. Първата гама	94
5. Богиня на съдбата	108
6. „Грюн“	126
7. Другото лице на Хитлер	140
8. Заточването на меча	149
9. Мюнхен	160
10. Една крачка по дългия път	180

Втора част

Към обетованата земя

1. В Райхсканцеларията	203
2. На петдесет	219
3. Неочаквана благословия	233
4. Решаване на проблема	240
5. Пакт с дявола	253
6. Антракт. Неговата първа силезийска война	271

Трета част
Войната на Хитлер започва

1. „Вайс“	279
2. Увертюра	294
3. Инциденти	307
4. Подготовка	319
5. „И тях ще трябва да унищожим!“	329
6. Предястие	341

Четвърта част
Освободителната война

1. Пълководец на Западния фронт	357
2. Голямото решение	374
3. Дилемата	390
4. Молотов	403
5. Директива „Барбароса“	414
6. Нека Европа затаи дъх	424
7. Заг вратата	435
8. Горчива победа	447
9. Хес и Борман	458
10. Маските падат	477
Бележки	489

Съкращения

СС – Охранителен отряд (SS – Schutzstaffel)

СА – Щурмови отряд (SA – Sturmabteilung)

СД – Служба за сигурност (SD – Sicherheitsdienst)

НСДАП – Националсоциалистическа германска работническа партия (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)

РСХА – Главно управление за имперска сигурност (RSHA – Reichsicherheitsamt)

ОКВ – Главно командване на Вермахта (OKW – Oberkommando der Wehrmacht)

ОКХ – Главното командване на сухопътните войски (OKH – Oberkommando des Heeres)

ФА – Разузнавателна служба (FA – Forschungsamt)

ДАФ – Германски трудов фронт (DAF – Deutsche Arbeitsfront)

КВВС – Кралски военновъздушни сили (RAF – Royal Air Force)

От „Дневника“ на доктор Ервин Гизинг за разговора му с Хитлер през август 1944 г. по повод английската биография на Кайзера (Вилхелм II) от Дж. Даниел Шамие.*

Хитлер каза: „Навярно е по-лесно за един чужденец да оцени един държавник, ако е запознат със страната, нейния народ, език и нейните архиви“.

„Явно – отвърнах аз – Шамие не е познавал лично Кайзера, тъй като тогава е бил сравнително млад. И книгата му не само показва точното познаване на архивите и документите, но представя и много лични материали като писмата на Кайзера, писмените записи на разговорите му както с приятелите, така и с враговете“.

Тогава Хитлер сподели, че от известно време се грижи всички важни разговори и военни срещи да се записват от стенографи за бъдещите поколения. „И може би един ден, след като умра и бъда погребан, някой обективен англичанин ще дойде и ще се отнесе към мен със същата безпристрастност. Сегашното поколение не може и не иска да направи това“.

* Става дума за книгата *Fabulous monster*, издадена на англ. език през 1934 г. и преведена на немски като *Ein Fabeltier unserer Zeit* през 1937 г.

Въведение

ИСТОРИЦИТЕ са надарени с талант, който дори боговете не при-
тежават: да променят това, което вече се е случило!

Тази иронична сентенция се загнезди в ума ми, когато седнах да изучавам периода от 12-те години абсолютна власт на Адолф Хитлер.

Виждах себе си като човек, който грижливо почиства стари руини, по-малко загрижен за архитектурната им стойност, отколкото за годините, през които са били затрупвани с мръсотия върху този безмълвен и забранен за проучване паметник с избледняла от времето фасада. Реших да опиша събитията иззад „бюрото на Фюрера“, да видя всеки епизод през неговите очи. Необходимата методика за това стеснява зрителното поле, но помага да се обяснят събития, които са необясними по други начини. Доколкото знам, никога не се е опитвал да направи това досега, но ми се струваше, че си заслужава усилието. В крайна сметка войната на Хитлер донесе четиресет милиона убити и доведе до опустошаването на цяла Европа и половин Азия; тя унищожи Третия райх на Хитлер, доведе Великобритания до банкрут, която загуби своята колониална империя, и внесе траен хаос в международните отношения, в резултат на което се утвърди комунизмът на един континент и доведе до неговото разпространение и на други континенти.

В предишните си книги разчитах на първичните документи от периода, а не на публикуваната литература, която съдържаше твърде много капани за историка. Наивно предположих, че същата техника на първичните източници може да бъде приложена в рамките на пет години към едно изследване на Хитлер. Всъщност минаха тринайсет години, преди първият том на „Войната на Хитлер“ да бъде публикуван през 1977 г., а двацет години по-късно все още картотекирах и допълвах документалния си архив. Спомням си моето пътуване през

1965 г. до Тилбъри Докс*, за да получа кутия с микрофилми, необходими за моето изследване, които бях поискал от правителството на САЩ. Днес корабът, който ми достави тази кутия, отдавна е бракуван, а самото пристанище е изравнено със земята. Работих спокойно и затова твърде бавно. Все пак се надявам, че тази биография, сега допълнена и преработена, ще надживее конкурентите си и че все повече бъдещи автори ще се окажат принудени да се обръщат към нея за материали, които не се съдържат в никое друго изследване. Пътувайки по света, установих, че моята книга е разделила академичната историческа общност на два лагера, особено в спора за Холокоста. В Австралия студентите от университетите на Нов Южен Уелс и Западна Австралия ми казаха, че са били наказвани за цитирането на „Войната на Хитлер“, а в университетите в Уолонгонг и Канбера обратно – задължавали ги да я цитират. Биографията на Хитлер, написана от мен, беше включена като задължително четиво за офицерите, обучавани във военните академии от Сандхърст до Уест Пойнт, Ню Йорк и Карлайл, Пенсилвания, докато група с „определени интереси“ не окаже натиск върху началниците на тези военни академии, за да отменят нейното изучаване. В същото време книгата ми получи критична оценка както на специалисти отвъд „Желязната завеса“, така и на представители от крайната десница.

Никой не беше доволен. Заради това, че съм автор на този труд, домът ми беше нападат от вандали, семейството ми беше тероризирано, името ми беше оклеветено, печатниците, с които работех, бяха подпалени, а аз самият бях арестуван и депортиран от малка демократична Австрия. Но техният съд реши, че това е незаконно, и съответните длъжностни лица бяха наказани. По искане на недоволни учени и влиятелни граждани през следващите години бях депортиран от Канада (през 1992 г.) и ми беше отказано влизане в Австралия, Нова Зеландия, Италия, Южна Африка и други уж цивилизовани страни по света (през 1993 г.).

В мое отсъствие групи с международно влияние и връзки изпратиха писма до библиотеките, призовавайки ги да махнат тази книга от лавиците си. От време на време копия от тези писма ми бяха показвани. Репортер от списание „Тайм“ сподели, докато обядвахме в Ню

* Пристанище на река Темза в Тилбъри (Есекс). – Б. пр.

Йорк през 1988 г.: „Прочетох много статии за вас. Преди „Войната на Хитлер“ вършехте всичко правилно, вие бяхте любимец на пресата, но след това...“.

Не се извинявам за ревизията на съществуващия образ на тази историческа личност. Опитах се да му дам възможност да бъде изслушан, право, което би получил в английски съд, където се прилагат нормалните правила за доказване или отхвърляне на вината. Но за това е необходима и известна проникателност.

Имаше скептици, които се питаха дали силното разчитане на хора като източници, които неизбежно понякога изкривяват истината, е по-добър метод за изследване от по-традиционните източници на информация. Моят отговор е, че не може да отречем напълно стойността на тези източници. Както отбелязва „Вашингтон Поуст“ в рецензията си на първото издание през 1977 г.: „Британските историци винаги са по-обективни по отношение на Хитлер, отколкото германските или американските автори“.

ЗАКЛЮЧЕНИЯТА МИ при завършването на ръкописа изненадаха дори мен самия. Хитлер реално е бил далеч по-малко всемогъщ фюрер, отколкото обикновено се смята, и хватката му върху подчинените му отслабвала с всяка изминала година. Показателни са три събития: последствията от събитията около Ернст Рьом през юни 1934 г., убийството на австрийския канцлер Долфус месец по-късно и антиеврейските погроми през ноември 1938 г., които показват как властта му е била засенчена от хора, които той е смятал за свои подчинени. Макар че основната и водеща предвоенна цел на Хитлер винаги остава постоянна, методите и тактиката му са били дълбоко опортюнистични. Хитлер твърдо е вярвал, че трябва да се възползва от мимолетните възможности. „Има само един миг, в който богинята на съдбата профучава покрай теб – казва той на адютантите си през 1938 г., – и ако не я хванеш за дрехата, никога няма да получиш втори шанс!“ Добър пример е начинът, по който се възползва от двойния скандал през януари 1938 г., за да се освободи от твърде консервативния главнокомандващ на армията Вернер фон Фрич и да стане сам върховен главнокомандващ.

Териториалните му амбиции остават непроменени. Той изобщо не е имал намерения срещу Великобритания или нейната империя и всич-

ки заловени документи категорично потвърждават това. Очевидно е разполагал с неподходящите военновъздушни сили и флот за продължителна кампания срещу Британските острови; а някои данни като инструкциите му към Фриц Тодт (стр. 60) да изгради големи защитни съоръжения по западните граници на Райха подсказват, че за Хитлер тези граници са били с траен характер. Съществуват също толкова солидни доказателства за плановете му да нахлуе на изток – тайната му реч от февруари 1933 г. (стр. 65), меморандумът от август 1936 г. (стр. 81 – 82), инструкциите му от юни 1937 г. за разширяване на Пилау* като военноморска база в Балтийско море (стр. 91) и думите му към Мусолини през май 1938 г. (стр. 132), че „Германия ще тръгне по древния тевтонски път на изток“. Оказва се, че едва по-късно същия месец (стр. 136) Хитлер най-накрая се примирява с вероятността Великобритания и Франция евентуално да не останат безучастни.

През последните предвоенни години Хитлер интензивно разчита на психологическите методи за водене на война. Тези методи не са нови. Самият Наполеон ги дефинира по следния начин: „Репутацията на армията във войната е всичко и тя се равнява на реалната сила“. Използвайки документи от Министерството на пропагандата и различни издания, се опитам да покажа колко напреднали са били нацистите в тази техника за водене на „студена война“. Във връзка с това е моят акцент върху значението на информацията от външното разузнаване за Хитлер. Ключът към много от успехите на нацистите се дължи на Форшунгсамт (*Forschungsamt*) – разузнавателна служба, занимаваща се с подслушване и разбиране на шифровани съобщения, но всичките ѝ архиви са унищожени през 1944 г. Тя подслушва чуждестранните дипломати в Берлин и предоставя на Хитлер стряскащата и непредпазлива комуникация между подготвящата се за война Прага и чешките дипломати в Лондон и Париж през септември 1938 г. (стр. 166 – 175). От времето на Мюнхенското споразумение до избухването на войната с Великобритания Хитлер може да следи почти ежечасно как враговете му реагират на всяка нацистка хитрост и към 22 август 1939 г. той правилно заключава, че макар западните сили да могат формално да обявят война, те всъщност няма да воюват или поне не в началото.

* Крепостта Пилау (нем. *Pillau*, лит. *Piliava*) днес се нарича Балтийск, град в Калининградска област на Русия и административен център. – Б. пр.

Във военните години Хитлер се превръща в могъщ и безкомпромисен военачалник, вдъхновител на велики победи като битката за Франция през май 1940 г. и битката при Харков през май 1942 г. Дори маршал Жуков по-късно признава, че стратегията на Хитлер от лятото на 1941 г. е била безспорно по-правилна от предлаганата от генералния щаб фронтална атака срещу Москва. В същото време обаче Хитлер се превръща в небрежен и нерешителен политически водач, който позволява държавните дела да забуксват. Макар често да е брутален и безчувствен, той няма способността да бъде безмилостен тогава, когато това е най-необходимо. Той отказва да бомбардира Лондон, докато Чърчил не го принуждава да вземе това решение в края на август 1940 г. Той не пожелава да наложи пълна мобилизация на германската „господарска раса“, докато не става твърде късно, така че, докато фабриките за боеприпаси страдат от липса на работна ръка, бездейните германски домакини все още разполагат с половин милион домашни прислужници, които да бършат прах в домовете им и да лъскат мебелите. Военната нерешителност на Хитлер понякога става твърде очевидна, например в паническото му колебание по време на битката за Нарвик през 1940 г. Твърде дълго предприема неадекватни мерки срещу враговете си в Германия и, изглежда, не е в състояние да действа ефективно срещу силната опозиция в сърцето на своето върховно командване. Всъщност той търпи некомпетентни министри и генерали много по-дълго, отколкото съюзническите лидери. Не успява да обедини враждуващите фракции в партията и Вермахта в името на общата кауза и се оказва неспособен да потисне разяждащата омраза на Главното командване на сухопътни войски (ОКХ) към Главното командване на Вермахта (ОКВ).

В книгата доказвам, че колкото по-херметично Хитлер се изолира зад бодливата тел и минните полета на отдалечените си военни щабове, толкова повече неговата Германия се превръща във фюрерска държава без фюрер. Вътрешната политика се контролира от тези, които имат най-голяма власт във всеки отделен сектор. Херман Гьоринг ръководи влиятелната икономическа структура „Четиригодишен план“; Ханс Ламерс ръководи райхсканцеларията; Мартин Борман е началник на нацистката партия; Хайнрих Химлер е министър на вътрешните работи и райхсфюрер на зловещо известните СС.

ХИТЛЕР Е неразгадаем ребус дори за най-приближените му сътрудници. Йоахим фон Рибентроп, неговият външен министър, пише в килията си в Нюрнбергския затвор през 1945 г.: „През 1933 г. се запознах по-отблизо с Адолф Хитлер. Ако обаче днес ме попитат дали съм го познавал добре – какво е мислил като политик и държавник, какъв човек е бил, – тогава съм длъжен да призная, че знам много малко за него; всъщност нищо. Факт е, че макар да съм преживял толкова много заедно с него, през всичките години на работа с него никога не съм се сблизявал с него повече, отколкото в първия ден, когато се срещнахме – нито в личен план, нито по друг начин“.

Самата сложност на този характер е очевидна при сравнението на неговата бруталност в някои отношения с почти съзливата му сентименталност и упоритото му придържане към военните конвенции, които другите отдавна са изоставили. Виждаме го хладнокръвно да заповядва екзекутирането на сто заложници за всеки убит германски окупационен войник; да диктува избиването на италиански офицери, които са обърнали оръжието си срещу германските войски през 1943 г.; да заповядва ликвидирането на политкомисари от Червената армия, съюзнически командоси и пленени съюзнически екипажи на самолети; през 1942 г. обявява, че мъжкото население на Сталинград и Ленинград трябва да бъде унищожено. Всички тези заповеди той оправдава с целесъобразността на войната. Но същият този Хитлер през последната седмица от живота си се възмущава, че по време на уличните боеве в Берлин съветските танкове развяват нацистката свастика като уловка, и категорично забранява на своя Вермахт да нарушава правилата за носене на идентификационни знаци. Той се противопоставя на всяко предложение за използване на отровни газове, тъй като това би нарушило Женевската конвенция. По това време само Германия произвежда потенциално смъртоносните нервнопаралитични газове зарин и табун, които могат да спечелят войната. Във времена, в които правителствата на демократичните държави подготвят, планират или одобряват убийства, успешни или не, на неудобни опоненти* – от ген. Сикорски, адмирал Дарлан, фелдмаршал Ромел и българския цар Борис III до Фигел Кастро, Патрис Лумумба и Салвадор Алиенде, – научаваме, че Хитлер, най-безскрупулният диктатор

* Документите на ЦРУ за планираните убийства и техниките за умъртвяване вече могат да бъдат разгледани на уебсайта на университета „Джордж Вашингтон“ на адрес www.gwu.edu/~nsarchiv. – Б. а.

в света, не само никога не е прибягвал до убийства на чуждестранни опоненти, но и категорично е забранил на своя Абвер да прави такива опити. По-специално, той отхвърля плановете на адмирал Канарис да избие Генералния щаб на Червената армия.

Най-големият проблем при аналитичното изучаване на Хитлер е отбращението към него, умишлено създадено през годините на интензивна военна пропаганда и емоционална следвоенна историография. Аз пристъпих към темата с почти неутрални чувства. Впечатленията ми от войната се ограничаваха до отделни спомени – летни пикници през 1940 г. около останките на бомбардировач „Хайнкел“ в Блубел Уудс; адският тътен на прелитащите над главите ни ракети V-1; конвоите от сиви армейски камиони, които преминаваха покрай селската ни порта; броене на празнините в американските бомбардировъчни ескадрили, които се връщаха всеки ден от Германия; ръкомахане на военните кораби, които през юни 1944 г. отплаваха към Нормандия; и, разбира се, самият ден на победата, с огньовете и биенето на камбаните. Познанията ни за германците, „отговорни“ за всичко това, не бяха задълбочени. В списание *Everybody's*, което отдавна не съществува, си спомням поредицата *Ferrier's World Searchlight* с ежеседмичните карикатури на джуджето с тояга, наречено Гьобелс, и другите комични нацистки герои.

Оттогава насам тези карикатури са в основата на съвременната историография. Сблъсквайки се с феномена на самия Хитлер, историците не могат да проумеят, че той е бил ходещ, говорещ човек, тежащ около 70 килограма, с посивяла коса, предимно изкуствени зъби и хронични стомашно-чревни проблеми. За тях той е въплъщение на дявола: и трябва да бъде такъв заради жертвите, които сме дали, за да го унищожим.

Окарикурирането става популярно по време на Нюрнбергския процес за военни престъпления. Оттогава насам историята е белязана от методите на прокурорските екипи за подбор на веществени доказателства и от последващото им публикуване в грижливо отпечатани и прошнуровани томове, както и от изгарянето на всеки документ, който би могъл да попречи на усилията на обвинението. В Нюрнберг вината за случилото се се прехвърля от генерал на министър, от министър на партиен функционер и от всички тях неизменно на Хитлер. В рамките на системата от „лицензирани“ издатели и

вестници, създадена от победителите в следвоенна Германия, легендите процъфтяват. Нито една история не е твърде абсурдна, за да бъде публикувана в учебниците по история и мемоарите.

Сред тези творчески настроени автори членовете на германския генерален щаб заемат почетно място. Без Хитлер малцина от тях щяха да се издигнат над полковник. Те му дължат кариерата си, отличията си, имотите и подаръците си, а не рядко и победите си. След края на войната тези, които оцеляха – а понякога това се случваше, защото бяха уволнени и по този начин бяха далече от опасностите на бойното поле, – се опитваха да отклонят вината за окончателното поражение. В документите на прокурора от Нюрнберг Робърт Джаксън открих бележка, предупреждаваща за тактиката, която ген. Франц Халдер, бившият началник на генералния щаб, предлага да се възприеме: „Искам да ви обърна внимание на прехванатите от CSDIC (Обединен център за подробни разпити) разговори на Халдер с други генерали. Той е изключително откровен по отношение на това, което смята, че трябва да бъде потулено или изопачено, и, по-специално, е много чувствителен към внушенията, че германският генерален щаб е участвал в каквото и да било, особено в планирането на война“.

За щастие, това смущаващо разминаване между съвест и памет неведнъж е било записвано за бъдещите поколения от подслушвателните устройства на CSDIC. Така например генералът от кавалерията Роткирх, командир на III корпус, заловен в Битбург на 6 март 1945 г., е подслушан три дни по-късно да описва как лично е ликвидирал евреите в малък град близо до Витебск, Русия, и как е бил предупреден да не нарушава масовите гробове край Минск, тъй като те щели да бъдат ексхумирани и изгорени, за да се унищожат всички следи. „Реших – казва той на другарите си в плен – да изопачавам някои неща в показанията си, за да не бъде опетнена честта на офицерския корпус, на всяка цена.“¹ А когато ген. Хайнц Гудериан и арогантният надменен ген. Лео Гајр фон Швепенбург са помолени от американците да напишат собствена история на войната, те първо искат разрешение от фелдмаршал Вилхелм Лееб като старши офицер на 7-а армия. Подслушвателните устройства на CSDIC отново записват разговорите им:

Лееб: „Е, мога да ви дам само личното си мнение. Ще трябва да преценявате внимателно отговорите си, когато те се отнасят до целите, причините и хода на операциите, за да видите къде могат да

засегнат интересите на нашето отечество. От една страна, трябва да признаем, че американците познават хода на операциите доста точно; те дори знаят кои части са били използвани от наша страна. Те обаче не са толкова добре запознати с нашите мотиви. И има един момент, в който би било препоръчително да действаме предпазливо, за да не станем за смях пред света. Не знам какви са били отношенията ви с Хитлер, но знам военните му способности. Ще трябва да обмислите отговорите си малко по-внимателно, когато ви попитат по този въпрос, за да не кажете нещо, което би могло да злепостави отечеството ни...“.

Лео Гајр фон Швепенбург: „Видовете лудост, познати на психиатрите, не могат да се сравнят с това, от което страдаше Фюрерът. Той беше луд, заобиколен от крепостни селяни. Не мисля, че трябва да се изразяваме чак толкова категорично в изказванията си. Споменаването на този факт обаче ще трябва да се направи, за да се оправдаят няколко души.“

След като се измъчва с въпроса кои германски генерали, ако изобщо има такива, са се застъпвали за война през 1939 г., Лееб предлага:

„Въпросът сега е дали не трябва просто да признаем открито всичко, което знаем“.

Гајр: „Всеки обективен наблюдател ще признае, че националсоциализмът наистина е повишил социалния статус на работника, а в някои отношения дори и жизнения му стандарт“.

Лееб: „Това е едно от големите постижения на националсоциализма. Ексцесиите на националсоциализма се гължат на първо и на последно място на личността на Фюрера“.

Гудериан: „Фундаменталните принципи бяха отлични“.

Лееб: „Точно така“.

Ето защо при написването на тази биография възприех строги критерии при подбора на източниците. Използвах не само военните документи и архиви, но и писмените записи на най-близките му сътрудници, търсейки пътя към реалните факти в дневниците и личните писма, писани до съпруги и приятели. За малкото автобиографични произведения, които използвах, предпочетох да се доверя на оригиналните им ръкописи, а не на отпечатаните текстове, тъй като в първите следвоенни години уплашените издатели (особено „лицензираните“ в Германия) са направили драстични корекции в тях

– например в мемоарите на Карл Вилхелм Краузе, камериера на Хитлер. Затова разчитах на оригиналните ръкописни мемоари на Валтер Шеленберг, началникът на разузнаването на Химлер, а не на осакатената и написана като от чужда ръка версия, публикувана впоследствие от Андре Дойч.

Трябва да отида още по-далече и да предупредя да не се разчита на някои „широкоприети“ източници за Хитлер – особено на Конрад Хайден, двойния агент на Абвера и БСО (Бюро за стратегически операции) Ханс Бернд Гизевуус, Ерих Корт и уволнения адютант на Хитлер Фриц Видеман. (Последният безсрамно обяснява в лично писмо до приятел от 1940 г.: „Няма значение дали се прокрадват преувеличения или дори лъжи.“) „Дневникът“ на професор Карл Якоб Буркхарт, цитиран в мемоарната му книга *Meine Danziger Mission 1937 – 1939*, не отговаря на действителното местоположение на Хитлер за описаните дни. „Разговорите с Хитлер“ на Херман Раушнинг (Цюрих, 1940 г.) е в основата на анализа на политиката на Хитлер, откакто е публикувана от закоравелия пропагандист Емери Рийвс (Имре Ревеш), заедно с множество други измислици. Раушнинг, бивш нацистски политик от Данциг, се среща с Хитлер само няколко пъти по официални поводи. Още през 1973 г. книгата е преиздадена във Виена, въпреки че дори иначе безкритичният западногермански историк проф. Еберхард Якел, който лековерно включва 78 фалшификата в сериозен том с ръкописите на Хитлер, а след това омаловажава тази грешка с това, че съставляваща по-малко от 4 процента от общия обем! – подчертава в една научна статия в *Geschichte in Wissenschaft und Unterricht* (№11, 1977 г.), че книгата на Раушнинг изобщо не претендира за достоверност. Ревеш е издател и на другия известен „източник“ за ранната история на нацизма – „мемоарите“ на Фриц Тусен I *Paid Hitler* (Лондон, 1943 г.). По този повод Хенри Ашби Търнър-младши отбелязва във *Vierteljahrsheft für Zeitgeschichte* (№3, 1971), че нещастният Тусен никога не е видял 8 от 19-те глави на книгата, а останалите са написани на френски! Списъкът на подобни фалшиви книги е безкраен. Анонимните „мемоари“ на покойната Криста Шрьодер *Hitler Privat* (Дюселдорф, 1949 г.), са написани от Алберт Цолер, офицер за връзка на френската армия със 7-а армия на САЩ. Предполаганите бележки на Мартин Борман за последните разговори на Хитлер в бункера, публикувани с увод от професор Хю Тревър-Ропър през 1961 г. със заглавие *The Testament of Adolf*

Hitler и – за съжаление – публикувани от *Albrecht Knaus Verlag* на немски език със заглавие *Hitlers Politisches Testament: Die Bormann-Diktate* (Хамбург, 1981), според мен са напълно фалшиви: притежавам копие на отчасти машинописен, отчасти ръкописен оригинал и то не остава никакво съмнение за това.

„Академичните“ историци обаче са напълно непоправими в манията си да цитират всеки привидно първичен източник, колкото и убедително да е доказан фалшивият му произход. Мемоарите на Алберт Шпеер „Третият райх отвътре“ (издателство „Изток-Запад“, 2020 г.) го направиха богат човек, след като западноберлинската фирма „Пропилен“ публикува книгата през 1969 г. Книгата му спечели широко уважение заради отричането му от Хитлер. Някои критици обаче бяха озадачени от факта, че американското издание се различава значително от немския оригинал и британското издание. Аз научих истината от първа ръка, тъй като бях един от първите автори, които интервюираха Шпеер след освобождаването му от затвора в Шпангау през 1966 г. Бившият райхсминистър прекара с мен цял ден, четейки ми на глас черновата на мемоарите си. Публикуваната впоследствие книга е съвсем различна, тъй като е написана, както той обясни, от редактор в издателство *Ullstein* (Анет Ензел, родена Етиен), от главния им редактор Волф Йобст-Зиглер и от историка Йоахим Фест, редактор на престижния *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Госпожа Етиен потвърди това. Когато през октомври 1979 г. на вечеря във Франкфурт на Майн предизвиках Шпеер да публикува оригиналните си мемоари, той отговори със съжаление, че би искал да може: „Това би било невъзможно. Този ръкопис не отговаряше на съвременните нюанси. Дори заглавията на главите щяха да създадат трудности.“ Един смел берлински автор, Матиас Шмид, по-късно публикува книга², в която разобличава легендата за Шпеер и „мемоарите“; но именно въпросния том е в библиотеките на моите лениви колеги историци, а не този на Шмид, което доказва, че встъпителните думи на това въведение са верни.

Показателно за историческата правдивост на Шпеер е, че докато лежи в Шпангау, той плаща за препечатване на всички военни дневници на кабинета му, известни като „Хрониките на Шпеер“, като пропуска по-неудобните пасажи, и гарява тези фалшиви документи на Федералния архив в Кобленц. Моето сравнение на оригиналния том от 1943 г., който се намира в архива на британското Министерство на

финансите, с копието от Федералния архив показва това ясно, а фалшификацията е разкрита и от Матиас Шмид. Всъщност бях изненадан от количеството подобни „дневници“, за които внимателното проучване доказва, че са фалшифицирани или подправени – неизменно в ущърб на Хитлер.

Двама различни мъже твърдят, че притежават всички дневници на адмирал Вилхелм Канарис, легендарният шеф на Абвера, обесен от Хитлер през април 1944 г. Първият, Клаус Бензинг, предостави „документи на следвоенната германска разузнавателна служба (BND)“ и оригинални документи, „подписани от Канарис“, в своя подкрепа; вторият, съдията от германския Върховен съд Фабиан фон Шлабрендорф, обяви, че неговият комплект дневници наскоро е бил върнат от генералисимус Франсиско Франко на западногерманското правителство. Експертиза на хартията и мастилото на „документа на Канарис“, предоставени от Клаус Бензинг, извършена по моя поръчка от криминалисти в лондонската лаборатория *Hehner & Cox Ltd.*, доказва, че те са фалшификати. Интервю с началника на кабинета на Франко – неговия зет дон Фелипе Поло Валдес – в Магрид отхвърли и неправдоподобното твърдение на германския съдия.

По същия начин дневниците на Ева Браун, публикувани от филмовия актьор Луис Тренкер, са до голяма степен измислени от „мемоарите“, написани десетилетия по-рано от графиня Ирма Лариш-Валерзее. Фалшификацията е установена от мюнхенския съд през октомври 1948 г. Истинските дневници на Ева Браун и обширната лична кореспонденция с Хитлер са придобити през лятото на 1945 г. от полк. Робърт А. Гутиерес от американското разузнаване СІС* в Щутгарт. След като са набързо прегледани от госпожа Урсула Гьохлер по негово нареждане, изчезват и повече никога не са видени.

Посетих Гутиерес два пъти в Ню Мексико. Впоследствие той предаде сватбената рокля на Ева Браун и сребърните прибори (които призна, че е запазил) на моя колега изследовател Вили Корте, но и дума не каза за липсващите документи и дневници.

Често цитираните дневници на берлинския масажист на Химлер и Рибентрон Феликс Керстен са също манипулирани – както например показва „медицинският картон на Хитлер от двайсет и шест

* Корпус за контрразузнаване (*Counter Intelligence Corps, CIC*) е разузнавателната служба в американската армия по време на Втората световна война и в началото на Студената война. – Б. пр.